

D • N

29/6 1952

Hänvändelse till FN

Tanken att de ryska våldsdåden i Östersjön skulle dras inför Förenta nationerna — framförd i Dagens Nyheter omedelbart efter det nedskjutningen av Catalinplanet faststälts — har under de senaste dagarna upptagits i er rad tidningar. Särskilt anmärkningsvärt är att förslaget vunnit stöd i flera socialdemokratiska organ, även i sådana där enligt all erfarenhet utrikesledningens uppfattning är den främsta, för att inte säga den enda inspirationskällan. Det synes därför inte osannolikt att en hänvändelse till FN verkligen kommer till stånd.

Betydelsen av en sådan hänvändelse får visserligen inte överskattas. Att FN:s säkerhetsråd skulle handla enligt stadgans sjunde kapitel, som ger möjlighet att besluta om konkreta förslag och åtgärder, är helt uteslutet, eftersom i dylika fall det ryska vetot omedelbart träder i funktion. På sin höjd kan rådet enligt stadgans sjätte kapitel — inom vars område vetorätt ej finns — uppfordra parterna att finna en lösning genom förhandlingar eller ett rättsligt förfarande, och en sådan uppfordran är i fråga om Ryssland meningslös. Men detta är inte det väsentliga. Vad som är av vikt är att svenska regeringen genom att vända sig till FN understryker hur allvarliga och betänkliga de företagna våldshandlingarna är. Därigenom uppstår en debatt och en publicitet kring det skedda som upplyser opinionen i den fria världen och hos denna inskräper den svenska positionen och Sveriges vilja att göra vad som kan göras för att vinna gottgörelse och garantier. Det klarlägges, än bestämdare än genom våra protester, att undfallenhet inför de ryska övergreppen är Sverige helt främmande.

På vilket stadium av konflikten en framställning till FN bör göras kan möjligen diskuteras. Det naturliga synes emellertid vara att hänvändelsen görs då utredningen av frågan kan anses slutförd från svensk sida, vilket rimli-

samma som att avskriva hela saken.

Vid sidan av dessa åtgärder i den aktuella konflikten står problemet om en omprövning av den svenska utrikespolitiken. Det är den stora frågan, i vilken en öppen, ingående och saklig debatt nu borde vara ofrånkomlig. Tyvärr ser det ut som om såväl politikerna som pressen hellre upprepar myndiga plattheter än ger sig in i en realdebatt. De gamla argumenten för en isolationistisk politik är sönderskjutna; i deras ställe tillgriper man allmänna fraser av den totalt oförbindliga natur att fixering, analys och vederläggning knappast är möjlig. Strutsen har fått en spark, och nu söker hon efter en ny sandhögt att gömma huvudet i.